

1

Hij was nooit een snelle loper geweest. Maar nu rende hij explosief en krachtig vanuit zijn bovenbenen, alsof hij net uit de startblokken kwam bij de Olympische Spelen. Zijn linkerarm brandde als vuur. Hij hijgde en probeerde het wanhopige gehuil achter hem te negeren. In het schemerdonker raakten zijn voeten iets hards.

Hij smakte voorover op zijn gewonde arm en wist met bovenmenselijke inspanning een schreeuw van pijn te verbijten. Ze mochten hem niet horen of zien.

En hij moest weg van deze plek.

In de verte hoorde hij sirenes. De hulptroepen kwamen eraan. Voor hem mogelijk op tijd, het móést op tijd zijn.

Voor zijn collega was het te laat. Geen kansen voor die gozer en dat was zijn eigen schuld. Hij had dit verdachte gebouw niet binnen moeten gaan zonder versterking. Maar hij moest zich zo nodig bewijzen.

Victor had hem niet tegengehouden. Hij had hem zelfs uitgedaagd: "Als jij denkt dat het veilig is om dit pand te betreden zonder versterking, ga je gang! Maar dan ga jij voorop."

Achter hem klonk een schot dat abrupt een einde maakte aan het gehuil.

Hij vloog overeind en rende verder naar de uitgang van het schaars verlichte gebouw vol met kapotte pallets, plastic zakken en afgedankt meubilair. De stank, een mengeling van verrotting, alcohol en chemische dampen, benam hem de adem.

Het fluitende geluid van een kogel vlak langs zijn oor deed hem bijna verstarren van paniek.

Ze hadden hem weer in het vizier. Hij rende door een openstaande schuifdeur naar buiten, de parkeerplaats op. In de verte

zag hij meerdere politieauto's met zwaailicht en sirene aan in kolonne naderen over het schaars verlichte industrieterrein. Hij rende door. Hij kon eindeloos doorgaan als het moest. Doorgaan, doorgaan. Hij wilde niet dood. Doodgaan was voor idioten. Zoals die overenthousiaste jonge hond die hij net had achtergelaten. Hij rende verder, struikelend, kreunend, hijgend totdat hij vol in de lichtbundel van de voorste politieauto was gekomen. Toen liet hij zich langzaam op zijn knieën zakken op het groezelige, natte asfalt.

2

“Beste mensen, even jullie aandacht!” Met moeite kwam Walter de Wit met zijn stem boven het geroezemoes in de houtdraaiwerkplaats uit. Bij de cursus houtdraaien die hij enkele keren per week ’s avonds gaf, kwam hij meestal rustige mensen tegen. Maar nu was het wel een beetje ál te gezellig geworden na de introductieronde van deze nieuwe groep. Afgezien van twee gepensioneerde brandweermannen die twintig jaar geleden collega’s waren, kende niemand van de cursisten elkaar van tevoren. Dat mocht de pret niet drukken. Snel ontdekten de kersverse cursisten gemeenschappelijke thema’s waarover ze in gesprek raakten, onder het genot van het kopje thee dat Walter voor hen had ingeschonken.

“Mensen, Mensen!” Walter hield ook van wel gezelligheid, maar ze zaten hier met een doel. En dat doel was om de eerste beginselen van het houtdraaien te leren. En daarbij ging het onder meer over hout en bomen. Walter was door hout en bomen gefascineerd en die fascinatie wilde hij graag overdragen aan zijn cursisten. Bovendien was een bepaalde kennis van hout en bomen bij het houtdraaien onmisbaar. Het was een eenvoudige wijsheid: Zonder hout valt er niets te draaien. Walter was begin zestig. Hij had een grijze bos krullend haar, een korte baard, en droeg een stofjas met een leesbril op zijn neus. De houtdraaijerij werd al drie decennia door Walter gerund. Eindelijk verminderde het gepraat en was het groepje stil. De cursisten die op houten krukjes rondom de tafel in het midden van de houtdraaijerij zaten, keken Walter afwachting aan.

“Voordat ik de werking van de houtdraaibank demonstreer, vertel ik kort iets over het houtdraaien,” begon hij. “Houtdraaien doe je niet zomaar. Het is een techniek waarbij je op de juiste